USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **L. S. S.,** proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2010, č. j. 2 Ad 33/2010 - 13,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. 2010/34001 - 212 ze dne 20. 5. 2010, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje č. j. KUOK 33830/2010 ze dne 6. 4. 2010, kterým bylo přerušeno řízení ve věci odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hranice č. j. OSVZ/20524/09 - 7 ze dne 22. 2. 2010, a toto rozhodnutí potvrzeno. O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené usnesení městského soudu bylo stěžovatelce doručeno dne 10. 12. 2010. Podání stěžovatelky ve věci kasační stížnosti ze dne 3. 1. 2011 bylo podáno osobně u Nejvyššího správního soudu, který kasační stížnost proti předmětnému usnesení postoupil příslušnému Městskému soudu v Praze k dalšímu postupu podle § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Následně městský soud předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Kasační stížnost tedy nebyla podána

v zákonné lhůtě a je opožděná. Podle věty třetí citovaného ustanovení zmeškání lhůty nelze prominout.

K tomu se dodává následující: stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), nicméně kasační stížnost nepodala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. V daném případě byl stěžovatelce rozsudek krajského soudu doručen v pátek dne 10. 12. 2010 a posledním dnem k podání kasační stížnosti byl tedy pátek 24. 12. 2010 (konec lhůty připadl na svátek, a proto posledním dnem lhůty je nejblíže následující pracovní den, v daném případě pondělí 27. 12. 2010). Stěžovatelka však kasační stížnost podala osobně u Nejvyššího správního soudu dne 5. 1. 2011. Podle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle § 106 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. Žádný z těchto případů úlev při zachování lhůty však neodpovídá situaci stěžovatelky.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené usnesení bylo doručeno dne 10. 12. 2010. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tedy skončila dne 24. 12. 2010, resp. 27. 12. 2010. Stěžovatelka tudíž kasační stížnost podala až po uplynutí zákonné lhůty. K tomu je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí městského soudu obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, jakož i o místu, kde je třeba kasační stížnost podat. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. jako opožděně podanou.

Otázkou posuzování lhůty k podání kasační stížnosti se zabýval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 2043/07, v němž uvedl, jestliže je lhůta určena na týdny, je rozhodný pro počítání nikoli začátek, ale konec lhůty. Lhůta k podání kasační stížnosti počne sice běžet dnem, který následuje po dni doručení rozsudku krajského soudu, avšak den, který určil počátek lhůty je den doručení, takže konec lhůty se svým označením shoduje s označením dne doručení. Uvedený výklad odpovídá všeobecně známé, dostupné a konsolidované procesualistické doktríně i judikatuře.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu